

[Kristen Østergaard.]

ker dårligt, fordi moderne våben kræver specialister, materieforsyningen er dårlig, brigaderne er kun 60 pct. bemandet, og de værnepligtiges uddannelse er forringet. Dette sidste ser jo lidt mærkeligt ud, når man betænker den iver, socialdemokratiet udviste ved den sidste tjenestetidsnedsættelse fra 14 til 12 måneder i 1969.

På dette grundlag af kritik kommer socialdemokratiet til den konklusion af nytænkningen, at 7.000 hvervede soldater er lige så meget værd som ca. 13.000 mand bestående af en blanding af 3.000 hvervede og 9.000-10.000 værnepligtige. Hr. Kjeld Olesen har jo kendskab til forsvarskommissionens materiale, og hr. Kjeld Olesen ved, at en sådan opstilling af problemet er ukorrekt. Socialdemokratiets skitse er sagligt imødegået i enkeltheder af vore egne militære myndigheder, og hr. Kjeld Olesen kender også NATO-myndighedernes advarende vurdering af følgerne af netop dette punkt i forslaget, hvor man anfører, at det vil medføre så lille et dansk forsvar, at det umuligt kan forstærkes udefra i krisesituationer, fordi der ingen grundelementer er at forstærke.

Desuden går socialdemokratiet uden videre ud fra, at det er muligt at skaffe yderligere 5.000 hvervede soldater. Socialdemokratiet mener, at det kun er et spørgsmål om politisk vilje og et spørgsmål om tilstrækkelig løn til de hvervede soldater og om tilstrækkelige civile uddannelsesmuligheder for de hvervede.

Jeg er ikke i tvivl om, at der ligger en vis sandhed i disse to sidste punkter, men det er jo noget let for socialdemokratiet at komme om ved denne store vanskelighed, for spørgsmålet er: hvor høj skal lønnen være, for at man kan få tilstrækkeligt mange hvervede soldater, og hvor mange og hvor store nyuddannelsessteder skal der oprettes ved garnisonerne? Det er praktiske og økonomiske problemer, som socialdemokratiet ikke beskæftiger sig med i sit forslag, men som må kulegraves i den kommende tid, herunder også i forsvarskommissionens videre arbejde. Men én ting er sikker, og det er, at det vil dreje sig om kæmpebevillinger alene til disse to formål.

I det hele taget beskæftiger socialdemokratiet sig ikke ret meget med de økonomiske konsekvenser, selv om socialdemokratiet

tillader sig at mene — det skinner jo også igennem hr. Kjeld Olesens ordførertale — at nyordningen som foreslået vil blive billigere sammenlignet med de nuværende budgetter. Jeg er ganske sikker på, at en efterregning nok vil vise, at det bliver både et ringere forsvar og til en højere pris.

Forslagets blikfangspunkt, som jeg vil kalde det, er ideen om et udbygget lokalt forsvar, hvortil alle værnepligtige indkaldes, men kun til 5-6 måneders tjeneste. Dette punkt kan enhver værnepligtig forstå og sikkert hans forældre også, men forslaget om en halvering af tjenestetiden betragter jeg som et agitationsnummer, der ligger noget på linje med socialdemokratiets sædvanlige tilbøjelighed til at give underbud og overbud, alt efter som det kan påregnes at passe ind i vælgerne smag og passe til den gældende situation.

Jeg ser gerne, meget gerne, en endelig afklaring af problemet om, hvorvidt lokalforsvar skal være noget primært i fremtiden, og om lokalforsvar kan erstatte mobiliseringsstyrker som foreslået. På nuværende tidspunkt er der imidlertid ikke meget, der tillader en konklusion som den, socialdemokratiets forslag er udtryk for. Forhandlingerne i forsvarskommissionen kan bidrage til en afklaring af dette spørgsmål, men indtil denne afklaring har fundet sted, er der ingen ansvarlige politikere, der kan indlade sig på det lokalforsvarspolitiske eksperiment, som socialdemokratiet foreslår. Derfor må forslaget afvises, indtil en sådan afklaring er opnået.

Forslaget om at tage angivelserne ud af søværnets styrkemålsparagraf finder jeg usagligt og også højst mærkværdigt på baggrund af socialdemokratiets holdning til, skal vi sige cirkaangivelserne, som der var så megen diskussion om i 1969.

Forslaget om at reducere flyvevåbnets kampenheder fra 9 til 6 taler også for sig selv. Forslaget ligger på linje med de øvrige, sigtende mod en klar nedskæring.

Jeg finder det egentlig meget alvorligt, at socialdemokratiet, der, som hr. Kjeld Olesen selv anfører, repræsenterer 40 pct. af vælgerne, kan fremsætte et sådant forslag, der i praksis vil være i strid med Danmarks NATO-forpligtelser. Og den omstændighed, at forslaget fremsættes på trods af den omfattende og allerede kendte saglige kritik,